

Bægringen ved at deltage i et privat Skifte har været unødigt.

§ 1 sidste Punktum hedder det, at Legatarer ikke kunne forlange Boet taget under offentlig Skiftebehandling, et heller Kreditorer, undtagen i de Tilfælde, hvor saadant for disses Vedkommende hjemles ved Reglerne om Konkurs. Dette stemmer med den gjældende Ret ikke blot for Kreditorers men ogsaa for Legatarers Vedkommende. Vel er i Theorien den Mening bleven fremsat, at Legatarer under visse Betingelser maa sættes ved Siden af Arvinger, naar der spørges om Afgangen til at forlange og Pligten til at finde sig i offentlig Skiftebehandling; men denne Lære, som aldrig har været almindelig antaget, hviler paa den urigtige Forudsætning, at der efter vor Ret ikke skulde være nogen bestemt Forskjel mellem Arvinger og Legatarer. Det er netop klart, at den Hovedgrund, som taler for at give den enkelte Arving Ret til at fordrø offentligt Skifte, nemlig hans Interesse i at undgaa Gjældsansvaret, ikke finder Anvendelse paa Legatarer, som ikke blive pligtige at tilsvare Arveladerens Gjæld. Derimod kunde det synes, at den anden af de for den enkelte Arvinges Ret til at fordrø offentligt Skifte ovenfor anførte Betragtninger maatte finde Anvendelse paa Legatarerne; idetmindste, forsaavidt Legatet bestaaer i en Kvotapart af Boets Nettobeholdning, og at et Legat kan gives som en Kvota, lader sig ikke i Almindelighed beskrive. Her kunde man sige, er der kun den Forskjel mellem Legatøren og Arvingen, at der ikke paahviler hin noget Gjældsansvar; Indholdet af deres Rettigheder er derimod lige, idet hver af dem skal have en Kvota af Boet. Naar Legatøren ønsker denne fastsat ved Rettens Afvendelse, kunde den ovenfor anførte Betragtning derfor synes at maatte lede til, at han, ligesaa lidt som Arvingen, skulde henvende sig til den almindelige Ret, men maatte kunne fordrø offentlig Skiftebehandling. Hvis man vilde give Legatarer af den nævnte Art Ret til at forlange offentligt Skifte, maatte man tværtimod følge rigtig give de Legatarer, hvem der er tillagt en Sum Penge forlods af Boet, den samme Ret. Ogsaa disse kunne have en betydelig

Interesse i, om Boets Bestyrelse og Realisation skeer paa den ene eller anden Maade, idet det vil kunne blive afhængigt heraf, om Boet bliver tilstrækkeligt til at udrede Legatarerne. Dette er især klart, hvis man antager, hvad man vistnok bør, at Arvingerne ikke ere forpligtede til af deres egen Formue at tilsvare den Del af Legatarerne, som ikke kan dækkes af Boets Midler. Det saaledes Anførte kan dog ikke erkjendes for rigtigt. Hvis Arveladeren nemlig ikke har anordnet offentlig Skiftebehandling, hvilket han altid kan gjøre, naar han ikke har Livsarvinger, ifr. med Hensyn til det Tilfælde, at han har saadanne, § 3, og offentlig Skiftebehandling heller ikke i Genhold til § 2 er nødvendig, maa det antages at være hans Villie, at Boets Dpgjørelse skal ske af Univeralarvingerne selv, saaledes at Legatarerne skulle modtage, hvad de have at fordrø, af Arvingernes Haand; i denne Testators Anordning maa Legatarerne selvfølgelig finde sig, saaledes at de, hvis de mene at have noget at klage over, maa anlægge Søgemaal ved den almindelige Ret. En anden Sag er det, at offentlig Skiftebehandling nødvendigvis maa indtræde, hvor der ikke er nogen egentlig Arving i Boet. Dette vil i Reglen være Tilfældet, naar Legatarerne opsluge hele Boets Beholdning; thi ordentligvis maa det antages at være Meningen af en saadan Disposition, at Arveretten i det Hele skal være betaget de lovbestemte Arvinger. Skifteretten maa da overtage Boets Behandling, hvad enten Legatarerne begjære det eller ikke. Det Afgjørende er nemlig ikke Hensynet til Legatarernes Ret, men den i en saadan Disposition liggende Villiestillkjendegivelse om de lovbestemte Arvingers Udelukkelse. Spørgsmaalet om Nødvendigheden af offentlig Skiftebehandling stiller sig derfor ogsaa ganske paa samme Maade, hvor Arveladeren, uden at disponere over Boet gennem Legater, har betaget sine Slægtinge den dem efter Loven tilkommende Arveret.

Efter den gjældende Ret er offentlig Skiftebehandling nødvendig, naar nogen af Arvingerne ved Skiftets Begyndelse enten er umyndig eller fraværende udenfor Retakredsen. Dette er ogsaa efter Forlagets § 2 a Hovedreglen, hvor nogen af Arvingerne paa Grund af Alder er